

Fragmentarisch geheugen

Amber Rabantoknam

Deze atmosfeer leent zich niet voor woorden

Je wordt wakker, strekt jouw koude botten
telt de vingers op de hand, de wijzers op de klok
en je begrijpt dat dit waken een zegening is
in een tijd waarin een vluchtige blik uit het raam
jou het leven kan benemen

Deze winter is evenzo vergeeflijk
als het regime dat je gevangen houdt
en je bidt tot de illegaliteit, de goden & de bevelhebbers
voor een extra dag of aardappel in de soep
voor het weerzien van degenen
waarvan je abrupt bent weggesneden

een plots bevel viel als brief door de bus
bracht de dreiging van een geladen geweer in de rug
Je herinnert je dat de steden onheilspellend stil
waren de bruggen opgeheven, geen vluchtwegen
de lijnen gesneden, geen noodkreten
en 8.000 paar laarzen tegen
dus ook jij stapte mismoedig
de donkere novemberlucht in

jouw koude kleding plakte
de ijle lag je zwaar op de longen
trok de schouders en kinnen grondwaarts
van de schoorvoetende colonne die
je vervoerde ver van huis

de vrouwen en kinderen
die vergeefs naar jullie riepen

opeengepakte lijven
gedeeld angstzweet

duur:
bestemming:
overlevingskans:
onbekend

Deze stilte is onontkoombaar

ontneemt je de woorden voor
de particuliere verscheurdheid
die je innam wanneer je juichte
voor de bommenwerpers
die de belofte van de vrije wereld
op hun zilveren vleugels droegen
recht boven waar jij je bevond
terwijl je bad voor hun zege
terwijl je bad voor jouw leven

hoe paradoxaal
maar ongelofelijk
menselijk dat voelde

Deze stilte is onomkeerbaar

sijpelt stroperig in de achtergelaten wonden
nestelt zich stevig tussen organen
wordt litteken ergens
waar het nodig is

het sust je 's nachts in slaap
het komt in orde, stil maar
nu je vrij bent
is het goed zo
je kijkt naar voren
maar nooit achterom

De verwoeste stad tolereert geen tranen
er staat nog geen huis die deze pijn kan dragen
dus vergeet je de taal voor de momenten
dat ook jij
hoe dat voelde
de angst daarbij

De weerbare man draagt de toekomst
tussen zijn schouderbladen
dus je recht jouw rug
en bouwt verder

Jouw kinderen durven niet te vragen
naar wat je met je meedraagt
terwijl ze de vermoeidheid
uit jouw spieren lezen

Jij hebt voor, tijdens en na de oorlog bestaan
dat zijn niet dezelfde mannen, twee begraven

De vergetelheid is een bijzonder beest
dat onvoorspelbaar dienstdoet
hij sleept je door de toekomstige tijd
maar weet nooit de schaduw
volledig te bedekken

Je ondergaat jouw verhaal zoals hij aanving
ontheemd in een stil donker